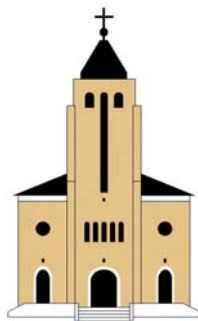

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2012/5. SZÁM • AUGUSZTUS 20.

INTELMEK

Pár napja kezembe került egy könyv: Szent István király Intelmei és Törvényei. Templomunk búcsúnapjára készülve megfogott ez a szó: intelmek. Egy apa intelmei a fiának, egy sokat tapasztalt ember szavai a kevésbé tapasztaltnak, egy király útmutatása a királyfinak... Belelapoztam a könyvbe, az imádságról szóló résznél nyílt ki. Egy hívő ember, egy imádkozó ember, egy alázatos ember ír a fiának:

„Fiam, valahányszor Isten templomába mégy Istent imádni, Salamonnak, a király fiának szavaival mindig ezt mondd királyként is: *Küldd le a bölcsességet a te szent egeidből, és a te nagy voltodnak székétől, hogy velem légyen és velem munkálkodjék, hogy tudjam, mi légyen kedves nálad! A szemimnek ne adj kevélységet, és minden kívánságot távoztass tőlem! Vedd el tőlem a hasznak kívánságait, és a fajtalanság kívánságai meg ne fogjanak engem, és a tisztátalan és szemtelen szellemnek ne adj engem.* Így imádkoztak a régi királyok és te is így imádkozzál, hogy Isten méltónak találjon megszabadítani minden hibádtól...”

István király intelmei ma nekünk szólnak. Olyan ember szavai ezek, aki maga is így imádkozhatott. Aki vágyott a bölcsességre, aki átélt különféle kísértéseket, aki megtapasztalhatta saját gyengeségét, s ezért Istentől kért erőt. Így lett belőle nagy király, szent király...

C. Zs.

Egy régóta tervezett beszélgetés vált sürgetővé... Egy ideje már ott élt bennem a vágy, hogy megkérdezzem Zsolt atyát arról, hogy hogyan is érzi magát nálunk, milyennek látja a szemeretelepi plébánia életét, mit gondol rólunk. Aztán mindig túl nehéznek gondoltam ezt a feladatot, ezt a beszélgetést. Nem lehetett tovább halogatni, így lett belőle egy utolsó riport Zsolt atyával szemeretelepi plébánosként...

A PLÉBÁNIA REJTETT KEGYELMI HÁTTÉRÉRŐL, A MÚLTRÓL ÉS A JÖVŐRŐL...

■ **Milyen vágyakkal, célokkal, elképzelésekkel érkezél ide plébánosnak? És mi lett belőlük?**

– Mivel előtte nem voltam plébános, nem voltak túl nagy álmaim. Ami nagyon szépnek tűnik az elmúlt évekből, és úgy érzem, hogy jó volt itt az az, hogy az évek alatt sok közösség alakult, és nekem személyesen is sok emberi kapcsolatom lett. A főplébánián, ahol korábban voltam, viszonylag sokat voltam a fiatalokkal, ezért az is jól esett, hogy itt is kialakult egy ilyen ificsapat. Szeretek túrázni, táborozni, kirándulni, és örömet okozott, hogy erre vevők voltak az itteni emberek.

Nagyon örültem annak, hogy kialakult egy plébániaközi összefogás, hogy a környékbeli atyákkal jól együtt tudtunk dolgozni.

És az is nagyon jó érzés volt, hogy sokan lettek a munkatársak. Régebbről – még kicsi koromból – volt olyan tapasztalatom, hogy egy plébános be tud zárkózni, és a plébániát kicsit magánlakásként kezeli, ami abból a szempontból tényleg igaz, hogy a papnak is kell valamifajta nyugalom, valami elkülönített tér, de én sose szerettem

volna ilyen plébániát, ahova nem járkálnak be az emberek, sokan. Nagyon jó érzés, hogy minimum 20 embernek van kulcsa, és ők mind olyanok, akik vagy közösséget vezetnek, vagy szerveznek, vagy valami dolgot csinálnak.

■ **Mit tartasz szépnek, értéknek az itteni közösségi életben, és miben látod a fejlődés lehetőségét?**

– Az imádságos háttér különösen jó volt: nagyon nagyra értékelem a 24 órás szentélményt, meg a rózsafüzér-társulatot. Azt gondolom, hogy ez egy láthatatlan kegyelmi háttérrel jelent a plébániaközösség számára. Kicsit olyan, mint az eső a földnek, hogy termést tudjon hozni. Szeretem azt is, hogy a liturgiák szépek, a miséken is sokan lettek, családok is, gyerekek is. Jó dolog, amikor már babaszobán kell gondolkodni!

Kicsit úgy éreztem, hogy ennek a közösségnek már volt missziós ereje: képes volt új embereket befogadni. A jövőre tekintve is fontosnak érzem az összefogást, meg a személyes megtérést. Hogy mindenki Krisztusba próbálja gyökereztetni az életét, mert így találunk közös hangot, így épül a keresztény közösség, enélkül szétesik.

Sok új dolog van, ami médiaszempontból tetszik, nagyon jó lett a Mustármag, és ami nem jött össze, az a honlap. Infrastrukturálisan nagyjából rendben van minden, bár egy templomon, plébánián mindig van, mit csinálni, de nagyon sürgető dolog sincsen.

■ **Bizonyára nehéz volt beleszöppenni a plébánosi feladatba, és biztosan mindig maradnak is olyan feladatok, amelyek nem könnyűek...**

– Nehéz volt először egyedül, de ennek a saját életem akkori ügyei voltak leginkább az oka. Először aggódtam amiatt is, hogy anyagilag el tudja-e magát tar-

tani rendesen a plébánia. Három év után már láttam, hogy Isten nyilván ad annyit, amennyi szükséges. Gazdagok sose letünk, de mindig volt, amennyi kellett.

Némi küzdelmet meg kreativitást igényel, amikor nem hívó emberek félreértik az egyházat, és egyfajta szolgáltató céget látnak benne. Viszont a küldetés az feljűk is szól, hogy ne csak temetést vagy misét, keresztlőt akarjanak „rendelni”, hanem valamit megértsenek az Evangéliumból. Ezért került például a halottakért mondott szentmise a hónap utolsó vasárnap délelőttjére, ahol egy élőbb, egy eleven közösséggel találkozhatnak azok is, akik csak ilyen alkalmakkal térnek be a templomba.

■ **Azt hiszem, elkerülhetetlen a kérdés: milyennek látod a jövődet, és milyennek szeretnél majd látni minket?**

– A jövőről nem sokat tudok. Van bennem némi kíváncsiság, de egyelőre nem tudok ezzel sokat foglalkozni. Ha majd már Erzsébeten leszek, akkor jobban bele fogok merülni az ottani munkába. Biztosan ott is lesznek nyitott szívű, aranyos emberek, és a Jóisten biztos szeretne valamit általam ott elvégezni.

Ami az itteni közösség jövőjét illeti, azt biztosan szeretném, ha hitben erősödve, összetartva, a szentségeket komolyan véve, imádságos lelkülettel, szeretettel élneek itt együtt az emberek. ■

Az újonnan megválasztott képviselő-testület tagjai számára szeptember 8-án, szombaton 19 órakor Károly atya részvételével ismerkedő est lesz a plébánián. Minden érintett megjelenésére számítunk!

toztatta véleményét, miután meghallgattuk Bellarmin. Ilyen nagy volt személyének és tudásának súlya.”

A leghíresebb ügy, amellyel Bellarmin foglalkozott, a Galilei-per első szakasza. Mint teológus biztos volt abban, hogy a csillagász pontos megfigyelései és a Szentírás lapjain írásba fektetett kinyilatkoztatás között nem lehet ellentmondás. Csupán azt a téves következtetést vonta le ebből, hogy Galilei véleménye nem lehet igaz, mert bizonyítékait nem tekintette véglegesnek és lezártak. Az Officium megbízásából Bellarmin közölte Galileivel a végzést, amely a vitatott kérdésben hallgatást parancsolt neki. Bellarmin minden tehetsége, a matematika és a csillagászat iránti érdeklődése ellenére is túlságosan rabja maradt kora tudományos felfogásának, és nem tudott elfogulatlan ítéletet alkotni. Mindenesetre hatalmas tekintélye révén módja lett volna rá, hogy a Galilei-pernek az Egyházra nézve oly szerencsétlen kimenetelét megakadályozza.

Három évszázadnak kellett eltelnie ahhoz, hogy 1923-ban boldoggá avassák, bár Rómában halála után sokan remélték, hogy szentté avatása hamarosan megtörténik. A boldoggá avatás után két évvel XI. Pius szentté és egyházdoktorrá avatta.

Mivel egész életét a teológiának szentelte, a nép körében nem vált ismertté. Kimagasló tehetsége egyoldalúságot is jelentett. Ennek következményeként lett részese a teológusok közötti vitának, mely véleménykülönbségek sok esetben személyes ellentétté váltak. Ezért volt szükség a hosszú időre a szentté avatásig, hogy a szent bíborossal szemben kialakult előítéletek elhalványuljanak.

„Istenünk, ki Szent Róbert püspököt csodálatos erővel és tudással ékesítetted, hogy megvédje Egyházad igaz voltát, engedd, kérünk, az ő közbenjárására, hogy néped mindig sértetlenül őrizze hitét!”

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

K. E.

REJTVÉNY

Igen sok minden történt az elmúlt 7 esztendőben, ehhez kapcsolódik rejtvényünk is. A feladat „egyszerű”: fontos plébániai eseményeket kell az elmúlt esztendőkhez kapcsolni. 8 kérdés következik, 8 esztendő lesz rá a válasz. Minden év csak egyszer fordul elő.

A kérdések:

1. Melyik évben tartott Placid atya lelkigyakorlatot?
2. Melyik évben ünnepeltünk templomunk 70. születésnapját?
3. Melyik évben indult a férfikör?
4. Mióta van 24 órás szentségimádás templomunkban?
5. Melyik esztendőben készült a templomi babaszoba?

6. Melyik esztendőben került sor az iroda kialakítására?

7. Melyik évben volt az első plébániai római zárándoklat?

8. Melyik évben volt a 4. plébániai bál?

A megfejtéseket **október 5-ig** várjuk a **mustarmag18@yahoo.com** elektronikus postafiókra, illetve a plébániára.

Az előző havi rejtvényünk megfejtői közül az alábbiak részesülnek jutalomban: Farkasinszky Gyula és Vig Antalné (Rózsika néni).

Ők és azok, akiknek elmaradt jutalmaik vannak, szeptember közepétől a szentmisék után átvehetik azokat Zolitól a plébánián.

IFJÚSÁGI BÁL

*Karinthy Frigyes Gimnázium
2012. június 1.*

Idén június elsején „Oscar Gála-stílusban” szerveztük ifjúsági bálunkat. A lányok ugyanis felettébb unták, hogy a fiúk nagy része farmerben jár bálózni, így a meghívón külön szerepelt: *Kiöltözni kötelező!*

A bált a Karinthy Frigyes Gimnázium aulájában tartottuk, mivel Attila atyáék felújítják Soroksáron az ifjúsági házukat. De nem okozott gondot a kicsivel nagyobb hely, kitöltöttük tánccal és jókedvvel azt is.

Rögtön az elején cha-cha-cha-t és angolkeringőt tanított Andi Soroksárról és Nonó Szemeréről a pontosan érkezőknek. Kilenc körül lassan teljes volt a létszám, megérkeztek a késők és a nagyon elfoglalt emberek is.

Ennek öröme egy nagyon vicces játékot játszottunk: a vállalkozó szellemű úrhölgyeknek bekötötték a szemüket és úgy táncoltak végig több számot más-más úriemberrel, és csak a sokadik dal után vették le a kendőt, így csak utolsó táncpartnerüket láthatták. Tánc közben persze többször rájöttek a hölgyek, ki vezeti éppen őket, bár néhány fiatalember megpróbálta „átverni” őket, például azzal, hogy megrogyasztott térdrel táncolt. ☺

Ezután néhány szabad tánc következett, majd tizenegykor az elmaradhatatlan tombola, az elmaradhatatlan poénos nyereményekkel: szilikonkarkötők, buborékfújók, szivecskés napszemüvegek és hajgumik meg csattok, csak hogy a fiúk begyűjthesenek néhány női kiegészítőt.

A sok tánc és játék közben folyamatosan lehetett jelölni a jelenlévőket a következő címekre: *Az est szépe*, aki Hajdú Kata lett; *A legdivatosabb hölgy*, aki Nemcsics Klári lett; *A legjobb táncos*, aki Füssi Zoli lett; *A keringő királynője*, aki Horváth Szandi lett, *A cha-cha-cha császára* Tóth Imi lett és az *Úriember* címet természetesen a mi Zsolt atyánk nyerte. Azt hiszem, hengegés nélkül állíthatom, hogy a szemerések összességében toronymagasan nyerték a szavazást. ☺

Az éjféli gyertyafénykeringő sem maradhatott el, s a hölgyek most igazán jól öltözött úriemberekkel táncolhattak, mivel a fiúk többsége komolyan vette a felszólítást és szövetnadrágban, ingben, nyakkendőben és zakóban jelent meg.

Éjfél után még elindult a Limbó-hintó is, csupa-csupa jól öltözött kisasszony és fiatalember szedte össze minden hajlékonyságát, hogy le ne verje a lécet.

Köszönjük ezt az újabb jó hangulatban eltöltött bált a szervezőknek, Katának külön (☺) és minden résztvevőnek egyaránt.

N. E.

20+ BÁL

Polgárok Háza, 2012. június 8.

Idén júniusban komoly fába vágtuk a fejszénket, ugyanis egy hét alatt két bált is rendeztünk a dél-pesti fiataloknak: a középiskolások a Karinthy Gimiben tölthettek el egy feledhetetlen estét, mi „nagyok” pedig a Polgárok Házában vehettünk részt egy 18 éven aluliak számára nem ajánlott ☺ igazán forró éjszakán.

Az est folyamán minden adott volt, hogy az érettségijüket már (régén) zsebükben tudó lányok és fiúk igényesen tudjanak szórakozni. A belépő vendégeket csinos középiskolás lányok várták egy-egy pohár pezsgővel, akiknek ezúton is köszönjük, hogy önkéntességükkel emelték az est színvonalát. A beljebb merészkedő bálzókat művészi gondossággal elkészített szendvicsek és gyümölcssaláták fogadták. Itt lehetett a számtalan tea közül is válogatni, amelyeket aztán az udvaron berendezett „teaházban” kortyolgathattunk.

Akik nem elégedtek meg a gasztronómiai élvezetekkel, továbbhaladva eljuthattak a közösségi helyiségbe is, amelyet a szervező hölgyek szorgos munkával valóságos bálteremmé varázsoltak. Kék és fehér színekben pompáztak a függönyök, asztalterítők és egyéb díszítőelemek. Nekem az asztalokon pislákoló, befőttes üvegekből ötletesen kialakított mécsesek tetszettek a legjobban, amelyek igazán feldobták, ugyanakkor romantikusabbá is tették a hangulatot.

Márton atya megnyitó beszédét követően kezdetét vette a bál. A hagyományos sztenderd és latin táncok mellett egy profi táncos úriember beavatott minket a salsa rejtelmibe is. Természetesen a sok pörgéstől és forgástól hamar elfáradt a társaság,

de a pihenés közben sem unatkozhattunk, hiszen a táncok szüneteiben egy tehetséges fiatalokból álló együttes szórakoztatta némi élőzenével a nagyérdeműt.

Ezen a bálon sem maradhatott ki a tombola, ahol igazán eredeti ajándékok leltek gazdára. A hölgyek valószínűleg a szempilláspirálnak és a nyári szalmakalapnak örültek volna igazán, az urak pedig az ehető és a csak mértékkel fogyasztható „üdítő” italoknak, de Fortuna sokszor megtréfálta a „szerencsés” nyerteseket.

A éjféltől gyertyafényes keringőt követően még kötetlenebbé vált a mulatozás. Akiknek már nem volt erejük a nyári hőségben a parketten ropni, a kerthelyiségben tölthették az időt egymás társaságában. A sok-sok kis mécsessel hangulatosabbá tett asztalkák remek lehetőséget teremtettek ismerkedésre és baráti beszélgetésekre egyaránt.

A jó hangulatnak sem a bál lezárása sem az azt követő takarítás nem tudott véget vetni.

Folytatás – reméljük – ősszel...

F. Z.

A VÉGTELEN ERŐKTŐL AZ ÖRDÖGÁROKIG

*Kirándulás Csesznekre,
2012. június 9.*

Hogy mi minden szóba nem kerül egy plébániai kiránduláson, azt el sem tudja képzelni az, aki még soha nem tartott velünk egy-egy ilyen túrára. Mert azt viszonylag könnyű elképzelni, hogy egy nyári reggelen közel 30 ember beül mondjuk 7 autóba, és beszélgetés-nevetgélés közben leautózik, például Csesznekre. A beszélgetés témája is adott: a gyülekező fellegekre és a szélvédőn megjelenő vízcseppekre tekintve ugyanis ▶

▶ hamar felvetődik a kérdés: elázunk vagy nem ázunk el, van-e vagy nincs esőkabátunk stb.

Június 9-én épp így indultunk a Bakonyba. A plébániai start után minden autó a neki legszimpatikusabb módon közelíthette meg a cseszneki várnál lévő találkozási pontot.

A vári barangolás során a középkor világában érezhattunk magunkat, s miközben a hölgyek szép ruhában, terített asztal, lantzene és lovagi játék mellé képzeltek magukat, férfitestvéreink enyhe ironikus megjegyzései („a fütetlen vár azért télen mégsem lehetett olyan kellemes”, „itt senkinek sem kellett felhívni a figyelmét arra, hogy takarékosan bánjon a vízzel a fürdőszobában”, „nem csak hogy a betegségek terjedtek

könnyebben ilyen higiéniai körülmények között, de az orvostudomány sem állt épp, ahol most”) próbálták árnyalni a bennünk lévő idilli képet. Persze a vár szépségének, a panoráma kiválóságának, az építészeti műremeknek az értékéből nem vonnak le a fenti megjegyzések. S talán az sem véletlen, hogy a romok közé jött fényképezkedni ruhájának teljes pompájában a feltehetően délután egymásnak örök hűséget esküdő ifjú pár. Őket is megcsodáltuk.

Aztán elindult a gyaloglás: lankák, sík terep és sok-sok virágzó bodzabokor közt vitt az utunk. Szeretem a kirándulásban a társaság és a magány kellemes elegyét: lehet egyedül baktatni, nézelődni, de aztán valaki melléd szegődik, vagy épp te szegődsz valaki mellé, és lehet jókat beszélgetni bármiről: a bodza különböző hasznosítási lehetőségeitől kezdve a hazai erdőgazdálkodás rejtelmén át egészen a gyereknevelésig. Így volt ez ezen a kiránduláson is. Aztán egyszer csak megálltunk: találtunk egy hosszabb pihenésre alkalmas helyet: zsolozsma és a batyuból fogyasztott – egymással megosztott – ebéd következett. És a végtelen erők, melyek a függönykarnisban lépnek fel, és amelyek legszívesebben kitépnék karnisunkat a falból, de a fizikai törvényeknek engedelmessé inkább a karnis hajlik be, s teszi ezzel elégedetlené a függönnyet varró háziasszonyt, akinek a szomorúságában osztozik a többi jelenlévő hölgy is, s némi kétkedéssel fogadják azt – az egyébként többeknek már otthonról ismerős kijelentést: „ha megtanultad volna a fizikát, akkor nem beszélnél butaságokat, hanem értenéd, hogy ennek így kell lenni”. Konklúzió: függönyvarrásnál számolni kell a végtelen erőkkel. :-)) Hát ilyesmiről és persze még sok más dologról (pl. fogselyemmel vagy nélküle élet az élet) szólt a beszélgetés az ebéd közben. Már-már el is felejtettük, hogy embert próbáló túrára jöttünk.

S bár az ebédnek vége szakadt, ekkor jött a „fekete leves”. Túravezetőnk szavait megszívlevél óvatosan lépkedtünk a nagy kövek között, egy-egy nehezebb szakaszon kezet nyújtva egymásnak. Aztán egyszer csak ott voltunk: a sziklák, és a hatalmas kövek alkotta szorosban, mely mögött több méternyi szintkülönbség után vitt tovább a turistaút. Csak néhány percig tűntünk meghátrálni, aztán a férfiak többféle meg-

oldási javaslattal is előálltak: a társaság egy része átmehet a sziklákban rögzített fém kapaszkodók (láncok, vasak, létrák) segítségével. Itt igyekezni kell a testet szorosan a sziklafal mellé húzni, és persze kapaszkodni-kapaszkodni. A csoport másik része a fal másik oldalán egy darabig fémlétrákon lépdelve, majd ülve-kitámasztva tudott eljutni addig a pontig, ahol erre szakosodott férfikollégánk várta, és némi bizalomjáték után (rá mered-e bízni magad arra a testvérré, aki mondjuk 2 méterrel alattad áll, és azt mondja, gyere bátran: megtartalak) emelte le az alsó szintre. Amikor mindenki lent volt, elégedetten tekintettünk vissza az – immár a hátunk mögött magasodó – sziklafalra. Egyrészt csodáltuk a természetet, másrészt átéltük az „átértünk” örömet, harmadrészt pedig jó volt együtt leküzdeni az akadályt, jó volt tudni, hogy számíthatunk egymásra.

Aztán tovább: az erdőben kanyargó út egyszer csak tényleg visszaért a faluba, s újra rátaláltunk az autóinkra. Még egy közös fagyizás-kávézás erejéig együtt autó-

káztunk Móra, majd búcsúzkodás, és ismét minden sofőr a maga kiválasztotta útvonalon szállíthatta haza a rábízottakat.

Gondoltam azzal zárom, mi is a legjobb ezekben a túrákban, de rájöttem sok legjobb van: nagyon jó kimenni a természetbe, gyönyörködni a teremtett világ szépségében, jó magunk mögött hagyni a hétköznapiakat, és egész másfajta „problémákat” megoldani, jó együtt lenni: beszélgetni, viccelődni, és jó segítséget adni és kapni. És jó várni a következő alkalmat...

Ja, és persze lehet csatlakozni 😊

N. Gy.

LENGYELORSZÁGI ZARÁNDOKLAT

2012. május

Sosem jártam korábban Lengyelországban. Persze tudtam sok mindent a lengyel-magyar barátságról, Európa talán „legkatolikusabb” nemzetéről, híres kegyhelyekről, ►

előtt, jártunk a magyar pavilonban, ahol – nagy örömmre – a szörnyűségek kivül azokról is megemlékeztek, akik megpróbálták tenni valamit az üldözöttek védelmében.

Jól esett a következő nap „könnyen emészthető szépsége”: a wielickai sóbánya és Krakkó városa egyszerűen hagyta, hogy élvezzük a szépet, gyönyörködjünk a természet és az ember együttműködésében, az épített környezet évszázados és mai látnivalóiban Hazafelé hosszabban időztünk Zakopánében: mód volt egy kis hegymászásra, sétára, és persze a sajtpiacot sem hagyhattuk ki, ahol aztán a csalogató formák, illatok és színek utolsó zlotyjaink kiadására sarkalltak minket.

Minden nap gyönyörű helyeken volt a szentmisénk: a kegyhelyek egy-egy kápolnájában, a krakkói Isteni Irgalmasság

Templomának magyar kápolnájában. De nem csak a misék helyszínei voltak szépek, hanem az ott kapott szellemi útravaló is segített bennünket abban, hogy ne csak turistaként töltsük ezt a pár napot. Ugyanezt éltük át a buszon elhangzó rózsafüzér-elmékedésekből is. És persze maradt idő arra is, hogy a buszon, utcákon, szálláshelyen, és az utolsó este Krakkó belvárosában egy pohár bor/sör mellett egymásra figyeljünk, egymást hallgassuk, jókat beszélgessünk.

A bennem lévő Lengyelország-kép nem sokat változott. A lengyel–magyar barátság okaiba úton-útfélen belebotlottunk: hol magyar királyok/királynék/királynők személyében, hol az egyházi kapcsolatokban. Katolicizmusuk valóban hozzátartozik a mindennapjaikhoz: látszott ez a hétköznapi napokon is teli templomokból, látszott ez abból a fegyelemből, ahogyan a legkisebb gyerekek is a templomokban viselkedtek. Bujkált bennem a kérdés: külsőség-e ez, vagy van hatása a hétköznapiakra is. Amikor hazaértünk, utánajártam... Lengyelországban kevesebb a válás, több gyermek születik... Tartsd meg, Istenem, őket a Te szeretettedben.

N. Gy.

V. EGYHÁZMEGYEI TÁBOR EMIT 2012

2012. július 10–14.

I. ALTÁBORI ÉLMÉNYEINK

EMIT – a nővérünkről már hallottunk róla, emiatt is csábított a gondolat, hogy elmenjünk, sok másik fiatalal együtt..., tábor... Húúúú...

Az altáborok külön utaztak, így már oda-felé megkezdhattuk ismerkedéseinket. A tá-

▶ bor helyszínére, Bodajkra érkezve énekelve fogadtak minket, ami már a tábor kezdetét jó hangulatúvá tette.

A táborban saját és társaink kincseit, értékeit fedeztük fel.

Az ideai tábor mottója: „*Kiment a magvető vetni*” volt. Mindenben ezt próbáltuk megélni az előadások, tanúságtételek, beszélgetések, prédikációk, kiscsoportok alkalmával.

Altáborunkat nagy összetartás, lelkese-
dés, jókedv jellemezte, különösen a csata-
kiáltásunk hatott ránk lelkesítően: „*Itt a
piros! Hol a piros?*”

Közben barátságok alakultak ki, ame-
lyekben fontos szerepet játszottak a közös
játékok, a szabadidőben történő beszélgeté-
sek, a másik két altáborral való megmér-
tetések, versenyek.

Gyakran eszünkbe jutnak az ottani élmé-
nyek, a közvetlen, barátságos személyek, a
tábori himnusz: „*Mindennap várjuk igéd...*”

Ami biztos, hogy három év múlva is me-
gyünk!

N. R. & N. M.

II. ALTÁBOR

Borongós hangulatú eső fogadott minket a Szent István Bazilika előtt, ahol rögtön besoroltak minket korosztályok szerint az altáborokba. Így külön busszal utaztunk Bodajkra, a tábor színhelyére. Érdekes volt tapasztalni, hogy bár az egész egyházme-
gyéből voltak fiatalok, a dél-pesti „nagykö-
zösségünkéből” nem csak altábori, de tábori
szinten is sokakat ismertünk, nagy hánya-
dát adva a tábornak.

A kötelező ismerkedés, és a csoportokra osztódás után máris altábori programok sűrűjében találtuk magunkat. Mindenki el-
mondhatta, hogy ő mit szeretne hozzáadni a táborhoz, és annak sikerességéhez, majd

ezt kifejezendő, tusfürdőnkből nyomhat-
tunk egy adagot a közösséget jelképező tál-
ba. A következő körben már azt osztottuk
meg, hogy mit szeretnénk hazavinni a tá-
borból (emlékeket, lelki élményeket, hitet,
kitartást) és az illatos trutyiból mindenki
jelképesen előre kivehette a részét.

Este a tábor fő témáihoz kapcsolódva
tanúságtételeket hallhattunk az örömről
(első nap), értékekről (második nap), kö-
zösségről (harmadik nap), éltetésről (ne-
gyedik nap) és a háláról, ami az utolsó nap
témája volt.

Második nap az *Éltrevalók* című filmből
néztünk meg részleteket, ami után egymás
értékeinek örülve, rögtönzött „minden-
ki szülinapját” tartottunk, a kiscsoportok
tortázva köszöntötték egymást. Őszintén
szólva rendkívül furcsa helyzetnek éreztem,
ráadásul a tábor elején voltunk, nem ismer-
tük még egymást, és így kellett mindenki-
nek boldog szülinapot kívánni. A délelőtti
kiscsoportos beszélgetés a filmről szólt, ami
valóban érdekes és elgondolkasztó volt.
Délután szintén kiscsoportokban kellett
volna beszélgetni, de közbeszólt egy nagy
eső, valamint a csoportom kreativitása és
így beszélgetés helyett bőrig ázva énekel-
tünk az udvaron. A közös elázás nem csak
vizes ruhákat eredményezett, de összehoz-
ta a csoportot, meglepően erősen összetar-
tó kilenc embert eredményezve. Az a nap
esti közös liturgián mindannyian egy szép
kódarabra ragasztott tükröt kaptunk, emlé-
keztetőül arra, hogy Isten pont ilyenek te-
remtett minket, ezért mi pont így vagyunk
jók. Ezek után még altábori program is volt,
csoportokként templomot kellett építeni,
ami egészen egyedi megoldásokat hozott.

Harmadik napunk a közösség jegyében
telt, délelőtt zárandoklaton vettünk részt, a
környező erdőkben elmélkedhettünk közö-
sen. Délután a csoportok különböző felada-

tokra delegáltak embereket, színdarabot próbáltak, kreatívkodtak és voltak, akik az altábor csatakiáltását találták ki. Erre az est folyamán igencsak szükség volt, ugyanis a három altábor egymás ellen vetélkedett. A kettes, vagyis a zöld altábor, azaz mi, összetartozásunkat kifejezve zöld csíkosra festett arccal érkezünk meg a barátságos verseny helyszínére, ahol lelkesen kiabáltuk: „*Mi vagyunk a zöldek, a legjobb földek!*” Kiáltásunk ugyanis a tábor mottójához „*Kiment a magvető vetni*” is kapcsolódott. Jó hangulatban térünk vissza az altáborunkba, ahol fényliturgiával csendesedtünk el estére.

A negyedik nap igen furcsára sikereült. A tábor legellentétebb visszhangját kapó programja az ikonfestés volt. Jó alapötletnek tűnt, ám az ikonfestő icipicit talán túl-készülte, és hosszúra nyújtotta előadását, így a társaság nagy része feladta a festést, ennek ellenére készült pár rendkívül szépen sikerült ikon is. Az este több lelkese-dést hozott, a kiscsoportok előadásai, és altábor nagy előadása mellett, még a csoportvezetők is készültek nekünk egy talán saját magukat is parodizáló előadással. Az estét táncsal fejeztük be, és már előre szomorkodtunk a hazajövetelért.

Az utolsó napunk minden téren a háláról szólt. A kiscsoportokban levelet írtunk magunknak a tábori élményeinkről, ezeket remélhetőleg meg fogjuk kapni valamikor. A táborzáró misén megköszöntük a szervezők, vezetőik, csoportvezetők és a műszaki-sok munkáját. A tábort végigkísérő Imperfectum együttes által írt tábori himnuszt mindannyian együtt énekeltünk és élményekkel telve indultunk haza a buszokkal. A tábornak azonban még mindig nem volt vége. A bazilikához visszaérve még egy utolsó éneklés, egy utolsó csatakiáltás és ölelés után indultunk végleg hazafelé.

H. N.

III. ALTÁBOR

A mi altáborunk különlegessége az üzenőfal volt, amelyen már megérkezésünkkor rajta volt a nevünkkel kis borítékunk. Ide érkeztek az apróbb kedves üzenetek, például születésnapi köszöntések. Elmenetelünkkor leszedtük az addigra már megtelt borítékot, és elvittük magunkkal haza.

A pingpongpartik mellett szabadidős tevékenységként lehetett emléktárgyakat készíteni, úgy mint: fülbevalót, karkötőt vagy gyöngyből készült kiegészítőket. A sportosabbak addig gyakorolhattak a slatline-on, ami cirkuszi mutatványnak is beillett, ha az embernek sikerült rajta végigmennie.

Táborunk egyik napjának témája az értékek voltak, egymás értékeit fedeztük fel ezen a napon. Ennek jegyében azt a feladatot kaptuk, hogy töltsünk meg egy üres fadobozt értékes tulajdonságainkkal, ki-ki a maga csapatában. Izgalmas volt saját értékes tulajdonságainkat összegyűjteni, közösen megbeszélni a csoporttagjainkkal, akiket csak pár napja ismertünk, és mégis őszintén segítettek.

Tetszett még, hogy az utolsó napokban kaptunk egy követ, amelyre egy apró tükrök volt illesztve, benne az ismerős Pax jelzéssel. Erről később megtudtam, hogy ha egy-egy csoport tagjai későbbiekben találkoznak, és magukkal viszik ezt, a kövek összeillesztésével egy egészet kapnak az összetartozás jeleként.

Egyvalami talán közös marad, a tábori induló zenéje, amit a tábor végére mindenki kívülről fúj. Őszintén örülök mindazoknak, akikkel ezalatt a tábor alatt találkoztam, a zeneszónak, a közös játékoknak és minden igaz értéknek, amit tapasztalhattam ez idő alatt.

L. A. ►

ÁLTALÁNOS ISKOLÁS TÁBOR A BÜKK-FENNΣÍKON

2012. július 16–21.

Szép napra virradtunk aznap, mikor érkezett táborunk első napja.

A búcsúzkodás után hosszú út vezetett az egy hétig otthont adó Kurtabércre. Mikor megérkeztünk, kajamaradékjainkból gyorsan összedobtunk egy ebédet. Ezután csoportokba osztottak minket az olimpiai öt karika színei alapján. Innen már az is kiderült, hogy az idei táborunk témája az olimpia volt.

A szálláshelyen nem volt gáz, nem volt villany és nem volt víz sem. Illetve: volt egy gázpalack, egy agregátor és egy pár hordó víz. Nem volt templom, ahol misézhattunk volna, így építettünk egyet az erdőben. Talán soha nem volt még olyan templomunk, amelyik ennyire a szívünkhöz nőtt volna. Egyébként maximálisan ki is használtuk, hiszen minden nap ott vettünk részt szentmisén.

A tábor összes programjáról holnapig sem tudnék beszámolni, mert annyi volt, ki se látszottunk belőlük. Amelyek bennem a legjobban megmaradtak, azokat viszont megemlítem: a közös templomépités, ami a következőképpen folyt: a kék csapat az oltárt, a fekete az ambórt és a gyertyatartót, a piros az oltárképet és a keresztet, a sárga a padokat és a takarítást végezte, a zöld csapat pedig a kerítést csinálta meg a természetadta alapanyagokból.

Szuper programnak minősült szerintem a portyázás, ami barlangfürdőzéssel zárult. A portyázás így zajlott: a 3. nap délután-

ján elindultunk Miskolctapolca felé addig, amíg ránk nem eseteledett. Ekkor már csak 6,6 km-re voltunk célállomásunktól. Másnap kora reggel indultunk tovább. Egy jó fürdőzés után fáradtan buszoztunk vissza a Bükkbe.

Egyik este egy közel 2 m-es máglyára lettünk figyelmesek: a máglya tulajdonképpen az olimpiai lángot szimbolizálta. A házunktól elmentünk

kb. 500 m-re, és onnan futva egy-egy csapatból egy-egy ember futott elől a fáklyával, a többiek pedig utána. Mikor az utolsó csapat is beért az olimpiai stadiont jelképező házunk mögötti mezőre, meggyújtottuk az olimpiai lángot, vagyis a máglyát. Azután egy jó táborúzi körüli játék után tértünk nyugovóra.

Másnap egy pár olimpiai számban tehetünk magunkat próbára: foci, távolugrás, célbadobás, 100 m-es, illetve 800 m-es síkfutás és súlylökés.

Egy kis táborkiértékelés után aztán eljött a hazautazás napja. Mikor megérkeztünk, nagy szeretettel fogadtak minket, de ez már egy másik történet...

K. A. B.

PLÉBÁNIAI NAGYTÁBOR

Zalaegerszeg-Botfa, 2012. július 25–29.

Július 25-én vegyes érzésekkel kerekedtünk fel, hisz tudtuk, hogy a jövő évi tábort már Zsolt atya egy másik plébániai közösségnek szervezi.

Botfán, Zalaegerszegtől néhány kilométerre délre, egy jobb időket is látott, de kedves kúriában szálltunk meg a templom tőzsomszédságában. Ismét egy olyan helyre kerültünk, aminek megvan a maga varázsa gyönyörű környezetével.

Először a közvetlen környezetünkkel ismerkedtünk (bezárólag a templom tornyában lakó baglyokkal), majd lejutottunk a Kis-Balatonhoz a Diás-szigetre, fürdöttünk Keszthelyen a Balatonban, és az őriszentpéteri szentmise után a pityerszeri skanzent, és Felsőszőlőkről pedig a Hármas határt látogattuk meg.

Hat csoport felváltva teljesített szolgálatot, ami azért nem volt vesztes... A reggeli

zsolozsma végére már gőzölgött a tea, és terített asztal várta az éhes társaságot. A nap folyamán főztünk, így egyszer dődölle is került az asztalra, ha már az Őrség közelében voltunk. Mi bizony megettük azt az egy tál dődöllét, pedig jókora adag sikeredett.

Minden nap részt vettünk a szentmisén, ami az előző évekhez képest most egyszer sem volt a szabadban, talán épp a templom kényelmes közelsége miatt. A biciklizést és kenuzást pedig a fazekasság, íjászkodás, foci és méta váltotta fel. ▶

▶ Utolsó este tábortűz mellett kívánság-
műsort tartottunk gitárkísérettel, és Mahi
atya az előző évi táborról készített vetített
összefoglalóját is megnézhettük.

Családommal együtt nagyon örülök,
hogy újabb embereket ismerhettünk meg a
közösségből, hisz sülve-főve együtt voltunk
ez alatt az öt nap alatt (és ebbe még a jó idő
is besegített.)

K. L. M.

BRINGÁVAL A BALATON KÖRÜL

2012. augusztus 6–11.

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ I.

Nem indult simán a tábor. Először is 20
percet késett a vonatunk. Miután végre
megjött, kiderült, hogy a biciklis kocsi-
ra nem lehet felszállni. Így az átjárókba
pakoltunk be 13 túrára felszerelt bringát.

Végül Kökin átraktuk a bicikliket, elin-
dulhattunk hosszú utunkra. Zamárdiban
szálltunk le a vonatról és rögtön egy diny-
nyével indítottuk a túrát. Délután indul-
tunk Balatonberény felé, talán az volt a
legszebb út, mégis a leghosszabb. Sötétben
érkeztünk a szállásra ahol egy vacsi után
nyugovóra tértünk.

Második nap Badacsonytomajba men-
tünk. Odafele megálltunk Keszthelyen,
ahol a főtéren egy kis enivaló mellett az
emberről beszélgettünk. Kettesével vol-
tunk, és látnivalókat kerestünk a városban.
Tomajban nem volt szállásunk, ezért egy
szőlős mellett aludtunk, ahol el kellett vi-
selnünk egy automata héja vinnyogását!

Reggel nehézkesen, álmosan, de elindul-
tunk Tihanyba. Este átmentünk Balatonfü-
redre, ahol épp borfesztivál volt. háromféle
bort kóstoltunk meg, legtöbbünknek a má-
sodik ízlett a legjobban. Zsolt atya mesélt
a borokról, a kóstoló után pedig mindenki
nagyon jól aludt!

Csütörtökön Almádiban aludtunk. Itt

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ II.

volt a legfinomabb a vacsora. Este megnéztük a „közele” strandot is.

Pénteken Zamárdiba mentünk, komppal pedig Tihanyba. Útközben megálltunk Akarattyán, ahol rengeteg finom ennivalóval kínáltak bennünket csapatunk egyik tagjának nagyszülei. Teljesítettük a célt: körbeticikliztük a Balatont!

Tihanyból visszakompoztunk, hogy Zamárdiból vonattal Kelenföldre menjünk, és a tábor befejezéseként onnan hazáig bringáztunk.

Majdnem minden nap fürödtünk és nagyon sokat nevtünk. Jókat játszottunk, és a tábor nagyon-nagyon jó volt! Remélem a körülményektől függetlenül jövőre is lesz ilyen tábor, mert én – és szerintem mindenki – nagyon élveztük

H. K.

Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy mi volt a 3 évvel ezelőtti nyár legmaradandóbb emléke, akkor biztos azt felelném, hogy a biciklis tábor.

Emlékeim szerint akkor többen vágunk neki ugyanannak az útnak, mint amit most magunk mögött tudhatunk. Akkor 4 nap alatt tekertük körbe a Balatont, nagyobb erőfeszítésre volt szükség. Ezen tények alapján az idei túránk egy laza pihenésnek is felfogható. Egyesek számára kicsit nehezebbnek, másoknak tényleg pihenésnek számított ez a 6 nap. Részemről mindegy volt, hogy mikor és mennyit megyünk, csak menjünk. A 3 évvel ezelőtti tábor óta mondogattam Zsolt atyának, hogy legyen még egy biciklis tábor, így tavalyelőtt elmentünk egy vízi-biciklis (kenus+bicós) táborba. Az is szupernek bizonyult, de azért vártam már a következő Balaton-kerülő táborunkat is. Így amikor megkaptam az SMS-t, rögtön válaszoltam, hogy én megyek. ☺

A megbeszélésre nem tudtam elmenni, ezért is vártam olyan kíváncsian a következő napokat. Legizgalmasabb szállásunknak a badacsonytomaji szőlőfalja mondható, hiszen egy jó pizzázás után az éjszakai sötétben indultunk alvásra alkalmas rétet keresni. Természetesen sikerült, és mindenki olyan jól aludt, hogy fel sem ébredtünk arra, amikor 3 lelkes társunk hajnalok hajnalán elkerekedett a faluba reggelit vásárolni. Mire én felkeltem a reggeli már készen volt, de hozzátenném, hogy utolsónak ébredtem. ☺

A tábor többi napján nem lehetett ennyit aludni, mivel siettünk, hogy minél hamarabb letekerjük az asznapra szánt kilométereket. A balatoni kerékpárút jónak egyáltalán nem mondható, de úgy gondolom ezt is örömmel foghatjuk fel, mivel ez azt jelenti, hogy sokan tekernek a Balaton vidékein. ☺ ▶

GITÁRTÁBORBAN VOLTAM

„Napsugár, ó napsugár szeretlek nagyon. Jöjj el hozzám minden hajnalon...” – Egy héten keresztül erre a nótára ébredtünk Balatonszárszón a Gitártáborban. Az ébresztőhöz kakaó, tejes kávé, esetleg tea is járt, kívánságunk szerint.

Tudásunk szerint voltunk csoportokra osztva. Én még csak nemrég kezdtem gitározni, így a kezdő csoportban nyújtam a gitárt Rikivel. Az első órán egy kis elmélet

volt, meg egy kis cserkész kiképzés (hogyan csomózzuk a húrokat? ☺). Mikor épp nem az óráinkon ültünk, a haladó és a mester csoportokat csodáltuk, akiknél Laci és Imi volt a főkolompos. Mivel Riki szigorúan figyelte, hogy meglegyen a napi 4 gitárra, így gyakran még este 10-kor is gitármuzsikát hallgattak a szomszédaink. A felnőttek mindig kaphatók voltak a jóra, így minden délután és este volt fürdés, wifzés és hintázás a közeli játszón. A csodás hét megkoronázása a szombat esti mise volt, megmutathattuk, mit tanultunk.

Hazafelé a Balaton is megsiratott minket (mert esett az eső). Persze mi is szomorúak voltunk.

Gyorsan eltelt ez a néhány nap. *Találkozzunk szeptemberben a gitárklubban!*

N. Cs.

▶ Táborunknak természetesen lelki témája is volt. Minden napra egy-egy, ezekről párosával beszélhettünk. Ilyenkor megálltunk egy városban, és ott sétálgatva osztottuk meg egymással a témával kapcsolatos gondolatainkat. Lelki elmélkedések mellett a balatonparti városok hűsítő szökőkútjait is kipróbáltuk. ☺

A megszokott tábori étkezéseket anyagolnunk kellett, mivel Gyöngyi nem tekert velünk. Azért így is nagyszerű ételeket ettünk, mint például: lángos, tejberizs, túróstészta, sült csirkeemell, és temérdek mennyiségű fagyó.

A biciklizésen kívül megnéztük az Afrika múzeumot, kompozttunk, áttekertünk a Festetics kastély udvarán, bort kóstoltunk a Tagore sétányon.

Ami nekem nagy élményt nyújtott, az a „wörmszözés” (hálózásuk kukacokká válva taszítjuk le egymást a matracról), mert életemben először próbáltam ki. Ugyan csak ketten játszottunk, de úgy gondolom a többieknek élmény lehetett nézni is. ☺

Mindent összegezve: remek hangulatban és gyorsan teltek a napok, megannyi élménnyel gazdagodva és fáradtan értünk haza.

Köszönjük a szállásokat, az 5 csillagos zsíroskenyereket, és közösi neked Zsolt atyó, hogy megszervezted a tábort! ☺

M. G.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente kilencszer

Szerkesztőség: Czap Zsolt (C. Zs.), Hajdú Noémi (H. N.),
Kiss Erika (K. E.), Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Németh Eszter (N. E.),
Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még: Füssi Zoltán (F. Z.),
Hajdú Kata (H. K.), Knáb András Benedek (K. A. B.), Láng Anett (L. A.),
Mayer Gabriella (M. G.), Nemcsics Magdi és Rozsi (N. M. és N. R.),
Németh Csilla (N. Cs.)

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

⇒ **Nagy Patrik Balázs**

születési dátum: 2012. január 12.

keresztelés ideje: 2012. június 17.

⇒ **Nagy Zalán Bajnok**

születési dátum: 2010. május 7.

keresztelés ideje: 2012. június 17.

⇒ **Botka Emília**

születési dátum: 2011. december 10.

keresztelés ideje: 2012. június 24.

⇒ **Dávid Milán**

születési dátum: 2010. június 18.

keresztelés ideje: 2012. június 24.

⇒ **Mulik Nadin**

születési dátum: 2011. október 22.

keresztelés ideje: 2012. július 1.

⇒ **Balogh Vilmos**

születési dátum: 2012. április 29.

keresztelés ideje: 2012. július 22.

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

☺ **Kiss Erika és Németh Vilmos** –

2012. június 2.

☺ **Vadászi Monika és Kincses Antal** –

2012. június 30.

☺ **Neubauer Rita és Haraszti Csaba**

István – 2012. július 6.

☺ **Csenki Dóra és Kwaysser Richárd** –

2012. július 28.

TEMETÉSEK

† **Gyöngyösi Istvánné**

(Schrödling Kornélia)

születési év: 1927

temetés ideje: 2012. május 30.

† **Ferencz István**

születési év: 1922

temetés ideje: 2012. május 30.

† **Dr. Mayer Gyula**

születési év: 1933

temetés ideje: 2012. június 13.

† **Takács Attila**

születési év: 1968

temetés ideje: 2012. június 15.

† **Jánosi Györgyné (Rauch Margit)**

születési év: 1923

temetés ideje: 2012. június 20.

† **Nagy Jenőné (Ágh Mária)**

születési év: 1921

temetés ideje: 2012. július 6.

† **Krendl István**

születési év: 1930

temetés ideje: 2012. július 6.

† **Vizbel Lászlóné**

(Lapuzsám Zsuzsanna)

születési év: 1959

temetés ideje: 2012. július 10.

† **Kiss Rezsőné (Fodor Erzsébet)**

születési év: 1946

temetés ideje: 2012. július 18.

† **Karádi Józsefné (Tili Mária)**

születési év: 1931

temetés ideje: 2012. július 18.

† **Szatmári Ferencné (Braun Erzsébet)**

születési év: 1933

temetés ideje: 2012. július 18.

† **Szabó János**

születési év: 1934

temetés ideje: 2012. július 31.

† **Lajtai Pál**

születési év: 1926

temetés ideje: 2012. július 31.

† **Németh István**

születési év: 1917

temetés ideje: 2012. augusztus 8.

† **Otlakán Margit**

születési év: 1920

temetés ideje: 2012. augusztus 10.

† **Vitéz József Miklósné**

születési év: 1918

temetés ideje: 2012. augusztus 10.

† **Gál Vencelné (Baráth Ilona)**

születési év: 1929

temetés ideje: 2012. augusztus 14.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **augusztus 28–31-ig és szeptember 5–6-án** nem lesznek szentmisék;

■ **szeptember 1. szombat:** elsőszoombat, 17:15 órától rózsafüzér, 18 órától szentmise;

■ **szeptember 3. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **szeptember 7. péntek:** elsőpéntek, 18 órától szentmise;

■ **szeptember 9. vasárnap:** a ½10 órai szentmisén Veni Sancte és Károly atya beiktatása;

■ **szeptember 13. csütörtök:** a Fatimai Szűzanya emléknapján imaest az Erzsébet-telepi templomban. 17 órakor rózsafüzér, 18 órakor szentmise

■ **szeptember 30. vasárnap:** Szentírás vasárnapja, egyben a ½10 órai szentmisén a nemrégiben temetett halottainkra emlékezünk;

■ **szeptember 30. vasárnap:** 16 órakor a rózsafüzér társulat találkozója a plébánián;

■ **október 1. hétfő:** 24 órás szentségimádás;

■ **októberben** a hétköznap reggeli szentmisék után és az esti szentmisék előtt imádkozzuk közösen a rózsafüzért;

■ **október 5. péntek:** elsőpéntek, 18 órától szentmise;

■ **október 6. szombat:** elsőszoombat, 17:15 órától rózsafüzér, 18 órától szentmise;

■ **október 13. szombat:** a Fatimai Szűzanya emléknapja a Főplébánián. 17 órakor rózsafüzér, 18 órakor szentmise

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

■ **szeptember közepe táján** (hirdetés szerint): babakocsis kirándulás;

■ **október közepe táján** (hirdetés szerint): kétnapos hegymászás túra;

■ **szeptember 26. szerda:** 18 órakor asszonykörös szentmise és imádság;

■ **szeptember 18. kedd:** 19 órakor férfikör a plébánián;

■ **szeptember 28. péntek:** az asszonykör kirándulása a Molnár C. Pál Galériába;

■ **szeptember 28. péntek:** 20 órakor irodalmi kör.

HITTANÓRÁK A PLÉBÁNIÁN

Elsőáldozásra készülők	szerda 16:30 óra
Felső hittan (elsőáldozás után)	csütörtök 17:30 óra
Bérmálásra készülő ifihittan	csütörtök 18:30 óra
Ifihittan	szerda 19 óra
Felnőtt hittan	hétfő 19 óra
Bibliaóra	péntek 18:45 óra

EGYÉB KÖZÖSSÉGI PROGRAMOK A PLÉBÁNIÁN

Felnőtt énekkar	péntek vagy szombat este hirdetés szerint
Angyali hangok kórusa	vasárnap 10:30 óra (mise után)
Asszonykör	minden hónap utolsó szerdája: imádságos együtt-lét a 6 órai szentmisétől, havonta egyszer kulturális program hirdetés szerint
Férfikör	minden hónap 3. kedd 19 óra
Nyugdíjasklub	minden hónap utolsó péntekjén 16 óra
Irodalmi kör	minden hónap utolsó péntekjén 20 óra